

хванах да се възхищавамъ и наслаждавамъ отъ мирната игра на слънбѣнитъ листа на далечното сѣбно небе. Твърдѣ и пританя работа да лежишъ вонзатъ въ гората и да гледашъ на горѣ! Чини ви се, че гледате въ безднно море, че то широко се разстила подъ васъ, че дърветата се не подиматъ отъ земета, но, също като корени на голѣми растения, се сунатъ, откъсно падатъ въ тези сътленици-яси вълни; листата на дърветата те се видятъ като измудро, то се егсираватъ въ алатоватъ чернь бурянь. Негдѣ си, далечъ, далечъ, гдѣто се свиряна откъсно нѣкое ключче, стои откъсно листце на синия сръбнакъ на прозрачното небе и наедно съ него се люлежъ друго, като паломниова съ движението си на рибийтъ плъскъ, като че това движение е самоволно, и се не произвожда отъ вѣтра. Яви вадчести облади тихо вилуаватъ, тихо преминуватъ, като вълшебни подводни острови. — и ето, изведнажъ всичкото това моретово лъгчаарий въздухъ, тѣхъ клонове е листа, отчурчени отъ слыщето всичко се затворѣ разпретрени се съ чарствъ бѣжкъ, и се повдига по-извката трепещачото гъгнене, което прищана на безконеченъ малкъ плъскъ отъ малка вълна, която е нахлувала везанно. Вие се не вдигате — вие гледате, и не може да се искаже съ думи, какъ радостно и мирно, и сладко става на сърцето. Вие гледате, — тази дълбока чиста лауеръ възбува на усета умиктъ, невешнѣ, като ти гмаъ, като облади по небето, и като че съ тѣхъ наедно на забавна въролица преминуватъ презъ душата цястиви възпоминания, и се ви се струва, и погледътъ ви отива по нататъкъ и по нататъкъ, и ви тегли се себе си въ тази спойбна и синовна бездна, и не е възможно да се откъснешъ отъ това вишнѣ, отъ тази дълбочина . . .

—Барно *) (чорбаджи), а, барно, извъни изведнажъ Касий съ звучния си гласъ. Азъ съ удивление станахъ; до сега той едвмаъ отговаряна на мойтъ въпроси, и изведнажъ самъ за да приказва.

—Какво? попитахъ азъ.
—А защо уби ти птичката? захвана той, като ме гледаше право въ лице.

—Какъ защо? . . . Дергачъ — то е двичтъ; то се яде.

—Не за това го уби ти, чорбаджи: че замешъ ти да го ядешъ! За веселю го уби.

—А ти самичкъ не ядешъ ли, например, патки и кокошки?

—Тѣ съ отъ Бога дадени човѣкѣу; а дергачъ — птичка водна, горекъ. И не е той само: много има такива, весна горекъ тварь и кърска, и рѣчна тварь, и блатна, и тиния, и горня, и долинъ, — и грѣбота е да се убиватъ, и нека си живѣе до когато имъ е писано . . . А за човѣкѣ е дадена друга птица, храната му е друга и друго питие: — хлѣбъ — Божия благодатъ, небеснитъ води и рѣчната вода отъ старитъ ли бащи.

Азъ съ учудване погледнахъ на Касяна. Думитъ му съ изливашъ свободно: той ги не търсеше, той говореше съ тихо въздушнене и кропка важностъ, като си затваряше по нѣкогащъ очитъ.

—И тъй по твоего и работъ е грѣхота да биемъ? попитахъ азъ?

(*) Барнякъ напълно отговаря на турското чорбаджи!

—Рибинката кръвъ е студена, възражъ той съ увѣренностъ: — работъ явля. Ти се не бои, не се весели: рибата е тварь бездвовета. Рибата не чувствую; въ нея кръвта не е жива . . . Кръвта, продължаваше той, като помыля: — не е свѣта работъ кръвта. Кръвта не види слыщето Божие, кръвта се крие отъ видѣло . . . Голѣмъ грѣхъ да поажамъ кръвъ на видѣна, голѣмъ грѣхъ е и страхъ . . . Охъ голѣмъ!

Той въздъхна и се захласна. Азъ, съзнавамъ се, съ свѣршено учудване погледнахъ на чудния старецъ. Думитъ му не бѣхъ мужския думи: не приказва тата простонародието, и сладкодумитъ не приказватъ така. Този языкъ е обисленъ, тържественъ и страшенъ. Азъ не съмъ чулъ нищо подобно.

—Какъ ми, моя те, Касие, захванахъ азъ, се като гледахъ на малко захрененото му лице: — съ какво се занимавашъ?

Той не гутакси отговори на въпроса ми. Очитъ му се въртѣха на мгновиене.

—Живѣя, както господъ рече, прожамъ той най постъ; а да работъ една работа — не, имамъ никаква опредѣлена работа. Азъ съмъ много неразумъ, отъ малтъкъ; работъ догдѣ можъ, — работникъ съмъ лопъ . . . Къде сме ние? като имъ здравие, и ркѣтъ съ глуавия. А есень — славенъ лопъ.

—Славенъ лопъвъ? . . . А защо ти казваше, че горекъ и кърска и прочее тварь не трѣбва да се бара.

—Не трѣбва да я убиваме, съвсемъ; смърта и тъй ще си земе нейното. Ето напрамакаръ Мартинъ-дрѣвдохлеца живѣ: Мартинъ-дрѣвдохлеца и малко живѣ и умрѣ: жената му сега се гуеи за жма, за дѣцата малки . . . Сръбю смъртита ни човѣкѣвъ, ни тварята може да слузавя. Смъртита не бѣга, но и отъ нея не можешъ убѣгна, не трѣба да я и се пожага . . . А азъ славѣчетата не убивамъ, — не дай Господи! Азъ ги ловкв не за жма, не на погнаниена, а за човѣкѣското удоволствие, за утѣшене и веселю.

—Ти въ Курекъ ли ходишъ да ги ловишъ?

—Ходжъ азъ и въ Курекъ и отвѣдъ него, както се надне. Ноцувамъ въ блатата, въ нуманитъ, на къра ноцувамъ самичакъ, по азгитнѣи мѣста: тукъ бека си (птица) цѣрѣтъ, тамъ зайци криятъ, тамъ мишки цѣрѣтъ . . . Вечеръ забѣлгавамъ, утрентъ подслушвамъ, на нутъ-зора (на разсъзнуване) обиснамъ гѣсталака съ мръжа . . . Нѣкой си славѣче тъй жално вѣ, сладко — жално е даже.

И ти продавашъ ли ги?
Давамъ ги на добритъ хора.

А какво е правитъ?
Какъ правкъ ли?
Съ какво се занимавашъ?
Старѣца помыля.

Съ нищо, азъ съмъ тъй, се не занимавамъ . . . Лопъ съмъ работникъ. Но да четъ, знакъ, и проужѣвамъ.

Ти знаешъ читмо?
Читмо проужѣвамъ. Господъ ми поможна и добри хорца.

И ти женешъ ли си? и имашъ ли дѣца.
Не, имамъ.

Защо тъй? . . . вжрѣха, или какво?

Не, а тъй: задатъкъ въ живота ми не налезе. И веснѣко това е отъ Бога, всички подъ Бога ходимъ, а човѣкѣтъ трѣба да е

справедливъ — ето какво! На Бога угоденъ, т. е. Родийнъ имашъ ли?

Имамъ . . . ама . . . тъй . . .

Старѣца се азѣжъ.

Кажи ми, молкъ, захванахъ азъ: менѣ ми се чу, талигаджитъ ме питане, че ти защо укъ де не си исцѣрѣтъ Мартина? Мигаръ ти укъвешъ да цѣрнѣшъ?

Твоя талигаджия е правъ човѣкѣвъ, задисенно отговори Касий: — но тоже не бѣхъ дѣтъ. Лекарка, хитмика ме казватъ . . . Казва съмъ азъ хитмика! . . . и кой може да цѣри? Веснѣко това е отъ Бога. А има . . . има трѣви, цѣвѣте има, когото помагатъ. (у насъ тоже женитѣ ходятъ да берктъ дѣтала по планината, различни трѣви, и цѣвѣ които тѣ наричатъ "блжкъ", сунатъ ги и погдѣ ходитъ да цѣрѣтъ съ гѣхъ по селата, за което селенитѣ имъ даватъ брашно, мадело сирене, вълна и пр. и пр.) макаръ тингавата на примѣръ, е добра трѣва за човѣкѣвъ; или на примѣръ ботрака, тоже: за гѣхъ и да се приказва, не е срамота: чисти трѣви съ — Божия трѣви. А други не съ тъй; и тѣ помагатъ, но е грѣбота; и да приказвашъ за гѣхъ е грѣхъ. Само съ молитва, ако ги . . . тогазъ може би . . . то се анае, че си има душа такива *) . . . а кой вѣрва — че се спусе, притрути той, като си понини гласа.

(Слѣдъ).

НАШИТЪ ОБРАЗИ.

Публичнй животъ и характеръ на г-на Гладстона, Первия английскй министръ.

Стр. 5.

Г-нъ Уилкинъ. Юкъртъ Гладстонъ, е роденъ въ Ливерултъ на 20 Декемврий 1809 г. и произхождъ отъ италоиска семейство, сръдна класа. Дѣда му, Томасъ Гладстонъ, отдавно преселенъ въ Ливерултъ, занимавалъ се е съ житарство. Баща му, Джонъ Гладстонъ, даровитъ и дѣятеленъ жмакъ, ое въ дѣтниската си възраст, е понавнъ при баща си въ Ливерултъ и въ началю е служилъ като ишаръ при едно търговско заведение, гдѣто, въ разстояние на едно кратко време, той се прѣе като членъ на това заведение, и сѣдѣтъ 16 години вѣдо, той стана вѣвственъ като еднѣтъ отъ първитъ търговци, които имаша търговско сменение направо съ Россія. Сѣдѣтъ наднието на Источ. Индийското дѣржавно и търговско дружество, и участночествую на монополитъ му, той заедно съ брата-си тѣрговца и съ Источна Индия, но главноитъ нѣтъ търговско занятие бѣше съ Западнитъ Инди, гдѣто Джонъ Гладстонъ иржежаваше пространъ захарна плантация, обстоятелството което, както се видѣтъ по долъ дѣтствувало е много въ формируваннето на ранната политическа карьера на знаменитъ му синъ.

Джонъ Гладстонъ, бащата на нашъ герой, доведетъ въ сѣрпосоновиене, въ една критическа епоха, съ дѣятелнй животъ на едно раснѣе общество, каквото бѣше Ливерултъскитъ спорю повода да яма оличително участие въ народитъ работи, и въ разстояние на малко време, бѣ избранъ прѣдставителъ въ парламенте, който той посвѣщаваше заедно съ сила си и прозѣкъ доса дълго време да видъ усредствена великопаната надѣжда на младия си синъ.

Г-нъ Уилъ. Юкъртъ Гладстонъ не бѣше оиде доврѣшилъ 12-та си година когато влезе въ училището (Етонъ Eton College), гдѣто изучи всичко по имаше за научане по това време. Тако што изпълняваше точно всичкитъ съ училищия дължности, той направише свободно време да се занимава и съ литература. Той предприе издаване

(*) Твѣи думи съ, гдѣто у насъ бантъ бѣлаше.